

סלמן, זאב

זאב, בן רגינה ומרדכי, נולד ביום א' בתמוז תשי"ד (2.7.1954) בירושלים, ולמד בבית-הספר היסודי "ענף החיים" ובבית-חינוך תיכון-עירוני ג' בירושלים. הוא היה חבר בתנועת "מחנות-העולים", ותקופה קצרה היה חבר בגרעין נח"ל "משגב עם". מנעוריו היה ספורטאי נלהב, ובמיוחד עסק בענפי הכדורגל והכדורסל. בבית-הספר אהב את מקצוע הכלכלה יותר מכל מקצוע אחר, ואף זכה לציונים גבוהים במקצוע זה. זאב היה ילד אוהב-חיים, חייכני, צחקן ועליו. בבית-הספר התיכון היה ידוע בפעלתנותו הציבורית, ותמיד נבחר לועדות התלמידים השונות. חבריו אהבוהו מאוד ויעידו על כך מכתביהם שהיו שולחים לו, שבהם מצויים ביטויים כאלה: "...זאבי, אין לך מושג כמה אני מת לראות אותך..." או: "זאבי, אני נורא מתגעגע אליך. הגעגועים אוכלים אותי מאז הפגישה אחרונה שלנו. אתה אדם מעניין. אתך אפשר לשבת ולדבר על כל נושא... ממני האוהב אותך..." ועוד ועוד. סיפר עליו חברו צבי: "זאבי היה נער כחוש, אך קולני ומלא מרץ. היה בו דחף רוחני כביר וכושר גופני יוצא מן הכלל, על אף מידותיו הפיסיות הקטנות. לזאב הייתה תנופה עצומה שאפיינה גם את אורח דיבורו הקולני. אך יחד עם זאת היו בו תמימות, כנות וחמימות". ומאשר את הדברים אחיו אריה: "זאבי היה צנום בגופו, אך בעל נשמה אדירה. הערצנו אותו בשל אצילות נפשו. הוא היה עליו, מלא חיים, ועיניו הירוקות מחייכות תמיד".

זאב גויס לצה"ל בראשית נובמבר 1972 והוצב לחיל הרגלים. במסגרת שירותו עבר קורס צניחה והתנדב לשרת ביחידת צנחנים. זאב היה "שרוף לצנחנים". שעות ארוכות היה מתווכח עם אחיו מה עדיף — צנחנים או חיל האוויר. כמובן, הוויכוח נשאר ללא תשובה. זאב סיפר על צניחתו הראשונה: "חיזור יצאתי מן המטוס והרגשתי עצמי מרחף בעננים, ופתאום כוח אדיר בלם אותי והרגשתי עולה מעלה מעלה... היי, היי... צעקתי, אני עולה... אני עולה. ספרתי 21...22...23... בהתאם לתיאוריה, ובדקתי שהמצנח פתוח, ואמנם כך היה. אך גיליתי בו פיתולים. התכוונתי לפתוח את הרזרבי, אך לא! החלטתי להתיר את פיתולי המצנח, ובמכה אחת סובבתי עצמי כנגד הפיתולים והמצנח התייצב. אחר-כך נחתתי בשלווה על הארץ". מספר עליו מפקדו: "מה שאפיין את זאב היה החיוך הקבוע על שפתיו. גם כשהיה רציני והקשיב לדברי מפקדיו, נראה מחייך כלשהו. האמת ניתנה להיאמר, שלא האמנתי כי בחור צנום כזה יגמור את כל האימונים הקשים של הפלוגה. לתמהוני הפך להיות אחד מבעלי הכושר הגופני המעולים שבפלוגה. במחלקה היה בין החיילים המצטיינים. לימים, כשגמרנו את קורס הצניחה וכשהיינו יחד באחד המוצבים בקו, הפגין את שמחתו הרבה, שהוא מגן על הארץ". במלחמת יום הכיפורים שירת זאב כרובאי בחזית הדרום. בקרבות המרים שנערכו באזור "החוזה הסינית", ביום כ"א בתשרי תשל"ד (17.10.1973) נפגע הנגמ"ש שלו וזאב נפל. הוא הובא למנוחת-עולמים בבית-העלמין בהר-הרצל. השאיר אחריו הורים, שלושה אחים ושלוש אחיות. לאחר נופלו הועלה לדרגת רב-טוראי.

במכתב תנחומים למשפחה השכולה כתב שר הביטחון דאז, משה דיין: "זאב היה חייל מסור וחבר נאמן. כל מי שהכירו — אהבו".